

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων (8 Νοεμβρίου)

Ὁ φύλακας Ἄγγελός μας: ὁ μέγας καὶ καλός μας ἀδελφός

ΚΑΠΟΤΕ ἐπισκέφθηκε τὸν Ὅσιο Κύριλλο τὸν Φιλεώτη (1015-2.12.1111) κάποιος γνωστός του Μοναχός, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Ὅσιο καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἄββᾶ, ἐνῶ ἠσύχαζα στὸ κελλί μου, ἐσκεπτόμουν τὶς ἁμαρτίες μου καὶ ἐπενθοῦσα ἄλλοτε γιὰ τὴν ὑπερβολὴ αὐτῶν καὶ ἄλλοτε γιὰ τὴν ἔλλειψι μετаноίας. Ξαφνικὰ μοῦ ἐδόθη κλαυθμὸς ἄμετρος καὶ ἀβίαστος, ὁ ὁποῖος μὲ ἀκολουθοῦσε σὲ ὅλες τὶς ἐργασίες μου καὶ τὰ δάκρυα κατέβρεχαν τὸ πρόσωπό μου τόσο πολὺ, ὥστε πέρασαν δύο ἡμερονύκτια καὶ δὲν θυμήθηκα τὸ φαγητό. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ καρδιά μου θερμάνθηκε ὑπερβολικά, θρηνοῦσα πικρὰ καὶ γοερά, ἐνῶ ταυτοχρόνως αἰσθανόμουν γλυκύτητα καὶ ἄρρητη εὐχαρίστησι, μαζί μὲ λύπη καὶ ἀνέκφραστη χαρά, ἄλλοτε μὲν ἐξομολογούμενος στὸν Θεό, ἄλλοτε δὲ προσφέροντας δεήσεις καὶ ἰκεσίας καὶ ἄλλοτε πάλι ἀναπέμποντας εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας ἀμετρήτους.

Εὐρισκόμενος λοιπὸν στὴν κατάστασι αὐτὴ καὶ ἀσχολούμενος μὲ τὶς ἁμαρτίες μου, ἐστράφηκα πρὸς τὸν φύλακα Ἄγγελό μου καὶ τοῦ ἔλεγα:

“ Πανάγιε Ἄγγελε, σὲ ὀρκίζω στὸν Θεὸ πού μᾶς ἔπλασε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, γιὰ νὰ Τὸν ὑπηρετοῦμε ἀναλόγως μὲ τὴν δύναμι πού μᾶς ἔδωσε, ἐμένα ὡς πνεῦμα καλυπτόμενο ἀπὸ σάρκα, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποθνήσκω μὲ αὐτήν, ἐσένα ὡς ἀθάνατο πνεῦμα πού δὲν καλύπτεται ἀπὸ σάρκα, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ προστατεύῃς πιὸ προσεκτικὰ καὶ ἐπίπονα. Διότι, ὅπως βλέπεις, χάνομαι καὶ ἐπειδὴ ἐζήσα μάταιη καὶ ἀνωφελεῖ ζωὴ, εὐρίσκεσαι καὶ ἐσὺ νὰ μὲ φυλᾷς ματαίως”.

Ἀφοῦ εἶπα τρεῖς φορές αὐτὰ τὰ λόγια, ἀπέκαμα καὶ ἐκάθησα, ἐνῶ ἡ διάνοιά μου ἦταν σὲ βαθειὰ γαλήνη καὶ ἡσυχία καὶ ἐσκέπτετο πολὺ τὸν Θεό.

Τότε ἦλθα σὲ ἔκστασι καὶ εἶδα τὸ ἐξῆς: ἓνα χέρι λεπτὸ καὶ λευκὸ σὰν τὸ χιόνι ἦλθε καὶ μοῦ ἔδωσε ἓνα μαλακὸ ράπισμα στὸ δεξιὸ μάγουλο. Ἦταν δὲ τόσο εὐώδης ἐκεῖνο τὸ χέρι, ὥστε ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εὐωδίαζε ἡ ὄψις μου. Τὴν στιγμή πού μοῦ ἔδωσε τὸ ράπισμα εἶδα αὐτὸ τὸ χέρι μέχρι τοῦ καρπού. Ὅλη ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξι γιὰ σωματικὴ τροφή.

Αὐτὰ λοιπὸν πού μοῦ συνέβηκαν, πῶς πρέπει νὰ τὰ θεωρήσω: ἦσαν ἐκ Θεοῦ ἢ ἐκ δαιμόνων; Διότι ὁ λογισμὸς μου ἀμφιβάλλει...».

Ὁ Ὅσιος Κύριλλος, μὲ τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως πού ἦταν πλουτισμένος ἐξήγησε:

«Ὁ Οὐράνιος Πατέρας μᾶς ἔχει ἐμπιστευθῆ στὸν φύλακα Ἄγγελό μας... Αὐτὸς εἶναι σὰν τὸν μεγάλο μας ἀδελφὸ πού μᾶς φροντίζει καὶ προστατεύει... Ὅταν ὅμως τὸν ὀρκίζουμε, γιὰ “ νὰ μᾶς προστατεύῃ περισσότερο”, ἐκεῖνος μᾶς δίνει ἓνα ἐλαφρὸ ράπισμα ἀγάπης καὶ νουθεσίας, ὡσὰν νὰ μᾶς λέγῃ: “ Νὰ ἐξορκίζῃς τὸν ἑαυτὸ σου ἢ μᾶλλον νὰ τὸν προστάξῃς νὰ ἀποφεύγῃ τις κακοτοπιές, διότι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ αἴτιος” !...»

Τὸ ἴδιο ἔπαθες καὶ σύ, ἀδελφέ: δὲν εἶναι δαιμονικὸ τὸ χέρι πού ἐφάνη. Τοῦτο εἶναι φανερὸ ἀπὸ τὸ ὅτι ἦταν ἐλαφρὸ, λευκώτερο ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ εὐώδης, ἐπίσης δὲ ἀπὸ τὴν ἀλλοίωσι πού ἔπαθες, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῆς τροφὴ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Διότι οἱ δαιμονικὲς ἀλλοιώσεις δὲν προκαλοῦν γαλήνη στὶς αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, οὔτε ἔχουν τὴν δύναμι νὰ τις ὀδηγήσουν σὲ ὑπερφυσικὲς καταστάσεις· ἀντίθετα μάλιστα, ὀδηγοῦν ἀπὸ τὸ κατὰ φύσιν στὸ παρὰ φύσιν, διότι ὅποιοι εἶναι οἱ ὀδηγοὶ δαίμονες, τέτοιοι γίνονται καὶ αὐτοὶ πού ὀδηγοῦνται ἀπὸ αὐτούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶθε νὰ μᾶς λυτρώσῃ ὁ Κύριος!...»

(*) Περιοδ. «Ἄγιος Κυπριανός», ἀριθ. 260/Μάϊος-Ἰούνιος 1994, σελ. 279-280.

